

ყოველთვის ასე

F-925

საჩინო

ჩემბერლენზე ამბობენ—შუბლი აქვთ ერთობ მაგარი, მაგრამ საბუთოა ქვეყნების ნაშრომი, ნაამაგარი ისე განმტკიცდა, შლეოსნობს, როგორც მზე სხივით რბეულს, რომ ბრიან-ჩემბერლენები სცივიან შუბლ-დამსხვრეული.

პ რ ო ბ ლ ე მ ა

ძრისტმა:—ავღებ? მარა რალა ავღებ, ამათ შემხედ ვარემ... არც კი ღირს აღვამბა... ისევ აქ სჯობია!

პირკიტა კვირსხეები

(„საბაღმომო“)

საერთოდ ბარიკადავს იძით

აენთენ მთების ფერცხლები,
 ფით მოლოქვრილი ვერცხლები,
 მოვდივარ, მაგრამ თან ვშიშობ:
 არ დამიბტვიონ კვერცხებში!
 მთის გადამმა კი ვგ „ცხვრები“
 ლაღობენ, როგორც ვერძები,
 ვღვავარ და მთებით დაუურებ:
 მე მათი ხილვით ვერ ვძლები..
 მაინც თავ-დაცვრით, მდაბლითა,
 ხაბჭოთა ქვეყნით, მაღლითა,
 ბურჟუაზიულ სივრცებთა
 ვახლავარ ამ ტკბილ „ტაბლითა“!..
 შემდეგ მივმართავ ცალ-ცალკე,
 სუჟველას იქით-აქეთა,
 მოყვრებს ხომ გულს არ დავაკლებ,
 მტრებს ღავეგები მახეთა!..

საბაგოთა სოციალისტურ რესპუბლიკების კავ.

შირს

რაც უნდა „შახტი“ მოვიწყონ,
 შახს არ გაიტენ, მსმსმარ!
 მტრებმა ის უნდა მოიმიკონ,
 რახაც რომ ხვრელში შესთესვენს!..

კომპარტისს

არ ტუღება „ციხე შიგნიდან“,
 თუმც ისმის ბევრი სისინი,
 სიბრძნით განავებ ციციხლის გემს
 და ჭაბუკივით იცინი!

კომინტერნს

ბევრი „საბუთი“ მოვიწყვეს,
 ერთია დაურღვეველი,
 რომ ხმა — მსოფლიოს შენი ღღეს
 მტრეტყა, დაუძლეველი.
 საპარტიველს სოციალისტურ საბაგოთა რესპუბლიკას

ბევრი მოხარბლო გულოია,
 ბოლოს გაგინდა ლე-ვილი!
 იქ საქმე არც მე ქმონია:
 თვალს წაჭალი დავაღვივინე!..

შინავეს ბანიკარაღმის კომისიას

ქალაქი ბევრი მშენია,
 მაგრამ სულ სხვაა უნეცია:
 „განიარადლი“-ს სენია,
 „შეიარადლი“-ს — შერეცია!..

აბს. ლიტვინოვს.

ჭკარა ლიტვინოვმა საცერეს,
 კეშენდენს სტუორცნა ისარი!
 მგელი რომ ხვრელში შეზვერეს,
 მე ეს შორიდან ვიციანი!..

ჩან-ძო-ლინს

ჩან-ძო-ლინს გაღინადირა
 ბეკინი ინა-ცხი-ანი,
 შუბლი კლდე ჭქონდა, მაგვრად,
 კულზე აჩნდება ზიანი!
 (ფინ-იუ-სიან თავს გიკრავთ,
 კაცია თავაზიანი.)

ფ ა რ ი

— აქი წისააღმდეგი იუავი ადღგომის ტრადიციულა შეხვედრისა და ამის შესახებ დაწესებულემაშა მოხსენებაც გააკეთე!
 — ღმერთი, რჯული, — მე არ მინდოდა, მაგრამ ეს უველაფერი ჩემმა ცოლმა იხლაფორთა!

ვილსულსკის

ვილსულსკიმ ბეჭიი „ეტცადა“
 რომ შეეკრიბა სეიმი...
 ნახა ის, რაც არ ეწადა:
 უჩვენეს თავის სეიროს.

ლიტვა კოლონიის

ვოლდეშარასი კენოგზებრგს
 ზალესკის ედავებოდა...
 პლერკაიტის კი იმავ დღეს
 საომრად ემზადებოდა!..

საბჭოთა ოპროს მოქვარულს

მსმისრ ოქრო გაგზავნა
 ნიუიორკს ერთი ტომარა.
 თავისთვის, თორემ „საფანლადა“
 ყველას რომ გახედეს, ზომ არა!..

საბჭოთა ნავთის მტრებს

საბჭოთა ოქრო რუმინეთს
 ყელი მშრალ ნერწყვად აწევა...
 დეტერინგ ნავთის სისველით
 ლოგინშოც ვიღარ ჩაწევა!..

ჩემგერილენ-სიკსებს

რა უბედური კაცია
 ჩემგერილენ თავის ხიცისთა,

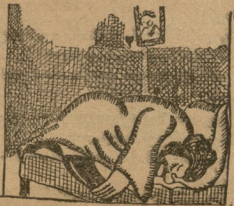
თუმც ინდოეთი „აცვია“,
 ჩინეთზეც დაჰქირს რიქშითა;
 მსმსარს ნოტა შესთვალა

ულღეთ რაღაც, ლოფხიტა
 აქ ნოტა ნოტამ შესცვალა,
 რომ სჯობდა სივრძე-სისქითა;
 დღეს ყოველის მხრით თვით ნოტებს
 მოიხვევს ნაწრით სისხლითა;
 ნილოხი მთაქვს ეგვიპტეს,
 ირაქს — უღაბნო, სიცხითა;
 ვაი თუ სერ, მაუჭერი
 წაგებდეს მტრის ხელით, ფიცხითა!
 მე ამ შენს ბოლოს ვუჯერო
 თავს ნუ მამერებ ფიცხითა!..

იმპერიალიზმის „ცხვრებს“

ესთქვი: „ამო, ზოგ „ცხვარზეც“ შეჭერდო,
 „ძალოს“ და „მელოს“ კერძებზე,
 შევკრით: იარაღს შევხედე,
 იმდენს შე ამ „ცხვრის“ ფერღებზე!..“
 ამ სააღდგომოთ ცხვრის ღუმეა
 თუმც ვის არ უნდა იაზოს,
 მაგრამ ესთქვი: „ვაი, მე თუ მან
 კვერცხები დამზიანეს!“

ოგნიშე,

ღიაკვანი

აღდგომა ღამეა, ღიაკვანი უკვე გათავდა, მღვდელი
 მკლესიაში შეტრუნდა და ლოცვა განაგრძო. ღვთის მო-
 ყვარე ბერები თანდათან გროვდებიან საყდარში. ღიაკვა-
 ნმაღ თაყაი აღილი დივირა და მღვდლის წარმოთქ-
 მულ სიტყვებს საკურთხეველში გალობით იმეორებდა...

— უფლისა მიმართ ვილოცოთ! — გასძახის ხუცესი.
 — უფალო შეგვიწყალებე. — მიადიონა ღიაკვა-
 ნმა.

ღიაკვანი ღღეს კარგ გუნებაზეა; წირვის შემდეგ
 დაკურთხება იქნება და გადაკრავს კიდეც, ნაცნობებიც
 ბევრი ყ-ეს ეკლესიაში, ღიაკვანი აქეთ-იქით იყურება და
 ნაცნობებს ათვლიერებს, ეძებს.

— უფალო შეგვიწყალებე. — ოპ ჩემს მარკოზს
 სიცოცხლე! ქრისტე აღსდგა! ჩემო მარკოზ! და ღიაკვანი
 მარკოზს ხაჩროშტა.

— უფალო შეგვიწყალებე — მიაწია მღვდელს. —
 სხვა რაგორ ბრძინდები, ჩემო მარკოზ... ხომ კარგაა?

— შენც ხომ კარგაა? — სამაგიეროთ ჰკითხა მარ-
 კოზმა.

— ვარ ღვთისა და ჩვენი მღვდლის წყალობით...
 უფალოლო შეგვიწყალებე. იმე ბერა, რავა გარბის ე ჩვე-
 ნი ხუცესი, ტქარება საცხა ისე ეტყობა. უი! ჩემო აღთი
 თქვენი სიცოცხლე ბრავალს დესწარია... — და ღიაკვანი
 ეხლა აღათის გაუშვია ხელი. — სხვა ბატონო აღთი გა-
 ბრიელი მოკედ... უპ აჯნონას ღმერთმა, სადაა ახლა მის-
 სი ბრალეამიერი? რა კაი ღვინო იცოდა საწყალომა... უფა-
 ლოლო შეგვიწყალებე. თქვენი კარგად იყავით ჩემო აღთი,
 და გაბრუნება მოგკამოს ქირი, ბოლოს და ბოლოს იმია-
 თანას კილო ქე იშოვი! — ემბაკურათ გაეხუმრა ღიაკ-
 ვანი.

— შეენ უფალოლო... ქრისტე აღსდგა მკვდრითი...
 ...რა ვინდა ბოშო? სამთელი? რამდენის? სიკვდილითა
 სიკვდილისა... ორი შაური ღირს მაგი... დამორგუნვე-
 ლი... — თუ არ ვინდა შეყვალე იქით... დანახლათავე-
 ბით... ვადი შე ოხრის შეილო, მაიკვი შენს პატრონს
 თფუ... ცხოვრების მიმინებელიით...

ღიაკვანს გული მოუვიდა დღეებარზე, რომელმაც
 ორ შაურიან სანთელში სამი კაბეიკი შეაძლია და მაგ-
 გრათ შეუკურთხა.

— ქრისტესე აღსდგა მკვდრითი...

— არიქა ღიაკვანო! — შემოვარდა მნათე. — პეტრე
 მღვდელს გული შეუწუხდა საკურთხეველში!

— რა ჯანაბა დეემართა, კაცო? და ღიაკვანი გალო-
 ბით გავარდა საკურთხევისკენ.

— რა იყო მღვდელი? — შეეკითხა მღვდელს.

— შენი ჯანაბა — ძლივს ამოიღულულა ღვდელ-
 მა. — მაცალე, ჯერ სული მევიქვავ, ღვდელის წყალი
 მიაწოდურ და თითქმის მთელი კოჯა გამოსცალა.

— რა მოგივიდა მამო? — განცივირებით ჰკითხა
 ღიაკვანმა ხელმეორეთ.

— ამაზე მეტი რა უნდა მომივიდეს, შე ბუის თავო!
 ზიარებამ ვსვამდი, და ღვინის შავიერ ძმარი ჩავისხამს
 ბარძამში, ამომწევა მუცელი და გამინდა პაჟარი: შე მუ-
 ცელზე გასახეჭო, ზიარების ღვინო რომ არ შეგესვა, სხვა
 ვერ იშოვი?

— ველარ მიხდი რომ ძმარი იყო! რატომ გამოსცალე?
 — ჩილაპარაკა თავისთვის ღიაკვანმა.

— ისე მწყურთა ღვინო, რომ ყურადღება არც კი
 მიმიქცევა!

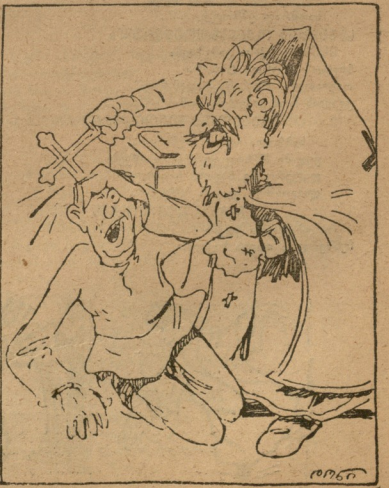
— უფალო შეგვიწყალებე! — და ღიაკვანი გალო-
 ბით გამოვიდა საკურთხევილიდან...

— უფლისა მიმართ ვილოცოლო! — მოსმის საკურ-
 თხევილიდან.

— ვაი შენს პატრონს... ააამინ!

— გაქვს რამე ცოდვები, შეილო?
 — მაქვს, მამო, მეზობელს თავი გავუტბუე კვით.
 — შეგიძლას უფალმა... კიდეც რა ცოდვა გაქვს
 შეილო?
 — ფული მოვპარე მამაჩემს ხუთი თუმანი.
 — შეგიძლას უფალმა... კიდეც ხომ არავინი ცოდვა
 გაქვს, შეილო?
 — ერთი ცოდვა კიდეც მოწყალეო მამო: ამა
 წინეთ ერთი ვარია მოვპარე შენხას!

ხოჯა.

— რაო? ოი, შე მამაძალო, შესა!

შარადა

ჩვენის საზოგადოებას შეუდგენს ჩვენი მიერის საგნები...
 ცენის საზოგადოებას შეუდგენს ჩვენი მიერის საგნები...
 ცენზე შემჯდარი მას მისევე ხელს სტატუსს ყველა თქვენგანი. ორი ანბანი წინიდან გვევლინება, შემოვიხსნათ, შემდეგ დაუწყეთ ქვევითყენ. ახალი სიტყვა მოიხსნათ. ხაშურს და გორს შუა მდებარე გვირდ საღვთის სახელი, ვეჭვობ, რომელი თქვენგანი არ იყოს მისი მნახველი, ბოლოდან ერთი ანბანი მოსტკრეთ, ვისროლოთ შუაშია; მის ნაცვლად დასვათ ის ასო, ჩვენს ანბანს რაც აქვს თავშია. ამ ორი სიტყვის ნარჩენი რომ გვექნდეს ერთად, ვით მოელი, მათ შორის ჩავსვათ ჩვენ ასო. ითხისა გამომხატველი. შარადა უკვე მზათ არის, არც გამოცნობა ძნელია, უკვე მივიღეთ ჩვენ სიტყვა. თუმც ერთი, მაგრამ მივიღია; ხალხს აშინებდნენ ამ სიტყვით: „იყავით მორიღებულნი“.. პავლეჯდნენ, ძარცვადნენ მასურა ლებს;

ხუტები ჩასუქებული!
 ამ დღეს სიამით ელოდა: მოჩუქუნე ერთად ყოველი...
 იკვლოდა, ეწიებოდა, მსხვერპლად ესოდენ ცხოველი; მაგრამ ოქტომბრის ტალღებმა გააფანტა: ყვეანი, ყორანი; მბროძინებელი ჩასცა მახვილი, ანთაისუფლა მონანი.
 ცრემლიწმუნებას მან რიღე, ჩამოხსნა დღემდის ფარული დღეს არავის აქვს იმითი: პატივი და სიყვარული!

მხს. ბარბაროზი ნატანს მღვდლის „მეგობრულ შარას“

გოგია.

მ ა მ ა ო ი ა კ ი ნ თ ე

— შეილო, ილიკო! მომილოცავს აღდგომა უფლისა იესო ქრისტესი! მაიალმა ღმერთმა დაგასწროს მრავალ ხენდირ დღესასწაულს სიხარულით მაღიღებლად მართლ მოჩუქუნე ეკლესიას. ყოვლად წმინდა დედა ღვთის მშობელი მარიამი იყვეს შენი შემწე ყველა საქმეში. ზეცოვრება მამამ ამოავდგაო დედამუდიააად ძუი დომანი და მად მახსენებელი.

— ამ სიტყვებით მოადგა კარებზე მამა იაკინთე მემაწე ილიკოს და მიუბოლა საცხელური მძიმედ დატვირთულ სახედარს თვალზეში.

— ჩემი ღუშანი ავრ გვერდის მეზობელი ივანე, ცხვირწინ რომ მომდგომია და მოსვენებას არ მაძლევს.

— დააბრმავს, შეილო, დააბრმავს ისეო ქრისტე მაცხოვარმა. კეთილი არა ნახოს ამირ უტუნისამედ. ამინ!

ილიკომ ქსიდან ზღაზენით ამოილა ვაივალახით ნაშოენი ათშაურინანი, გეჯარზე ეთხვია და მოწიწებთ მისკა მოძღვარა.

იაკინთემ, ცოტა არ იყოს, ნაყიში თვალით დახედა

ფულს, ჯიბეში შეუჭნეველად ჩაიღო და შემდეგ მიუანლოვედა ილიკოს მეზობელს:

— შეილო, ივანე! მომილოცავს აღდგომა უფლისა იესო ქრისტესი! მაიალმა ღმერთმა დაგასწროს მრავალ ხენდირ დღესასწაულს სიხარულით მაღიღებლად მართლ მოჩუქუნე ეკლესიას. ყოვლად წმინდა დედა ღვთის მშობელი მარიამი იყვეს შენი შემწე ყველა საქმეში. ზეცოვრება მამამ ამოავდგოს სახლოანკიროხად შენი ღუშანი და აეად მახსენებელი.

— ჩემი ღუშანი ავრ ილიკო არის რომ ვაჭრობაში მეცილება და მუშტარს შუაზე მიყოფს. — თავის მხრივ შესრივლა ივანემ.

— დააბრმავს, შეილო, დააბრმავს იესო ქრისტე მაცხოვარმა. კეთილი არა ნახოს ამირ უტუნისამედ. ამინ!

ივანემაც ამოიქეჭა ჯიბე.

— თვლებიც დაფორბათ ორივეს, ეს რა ცოტა ფული მომეცით?! — წაიტრუნა სულის მამამ და ახლა ზაქარას კარს მიუკაცუნა მისალოცად.

გოგია ხეწაშვილი.

კოოპ. მაღაზიის ბაზმამ: სენა, სწორება მარჯვნივ — პასოსაცემ!

მიხეილ მღვდელი

(სააღდგომო მოგონება)

ვანსვენებული ბებია ჩემი მეტად ღვთის მოყვარე ადამიანი იყო. ისე ფეხს არ ვადავლებამ, რომ მისთვის ყოველად შემძლებელი ღვთის სახელი არ ეხსენებია. ოთხშაბათ - პარასკევს სულ მარხულობდა. მარხვაში ხომ სორცეულობას პირს არ მიაკარებდა.

მაგ კი არა, ერთხელ მახსოვს დიდ მარხვაში ავად ვახდა ანთებით. ექიმებმა გვიჩიეს მხოლოდ რძე ასეთით, მაგრამ, თქვენც არ მომიკვდით, სიკვდილი არჩია და რძე ახლოს არ მიიკარია. ბოლოს გვითხრა:

— მომიყვანეთ მამაო მიხეილი, თუ ის ნებას მომცემს შეიძლება მაშინ დავლიო ჩიცი.

ვაფორინეთ კაცი მღვდელთან.

— რა დავებართია მამა და შეილიო? რითა ხარ, ჩემო სოფო ავად? — და თან მღვდელმა მოწიწებით პირველადი ვადანახა ბებია.

სიტყვასაგან შეწუხებულმა ბებია ჩემმა ძლივს ასწია თავი მაღლა და დიდი მოკრძალებით ეამბორა მღვდლის ხელს. ჩამოვარდა საერთო სიჩუმე, რომელსაც მხოლოდ ბებია ჩემის ოხერა - კენჭსა არღვდდა;

— მამაო მიხეილ, — შესწივლა მღვდელს ბებია, — ეს უღმერთოები ჩამატყდენ ვინდა თუ არა რძე დავლიო, ქალი დავებარდი, დიდ მარხვაში კი არა, ოთხშაბათ - პარასკევსაც არ გამიტეხია მარხვა და ესელო რაგორ ჩავდგა ცოლავში ფეხს! რა გქნა? რას მიჩიევ? — და აუჯარდა

საწყალო ბებიას ტირილი...

— ნუ სტირი, ჩემო სანტარო შეილო, ვადაძეოლობა ღვთის ვაჩენილია, დალიე რძე, მე გაძლევ ნებას; შენთვის ამ კვირას ეწირავ და შეგინდობს უფალი, — მერე იბედა მაღვ მორჩები. — ანუ გეშეზღა მღვდელი.

ბებია ჩემს სახე მეტად გაუბრწყინდა; მღვდლიდან ავრე ადილილ არ მოვლოდა ნებაოთვას.

— მამაო მიხეილი! შენი სულის ჭირბიძე, რაღაი მიღებები ღმერთთან თავდებთა, მა ვაწარავათ ხელი მინეთი ძიოთვით; ჯერ ეს იყოს; როცა ფეხზე წამოვდები, მაშინ კიდევ ღმერთთა მოწყალებ!

— მღვდელს სიხარულით თვალები აუციქინდა; ფული ჯიბეში უკუბათ იტყუა, ბებია ჩემი კიდევ დალოცა და ვაუღვა გზას.

არ ვიცი რძე მოუხდა თუ მღვდლის დალოცვა, მარა ბებია კი მორჩა: სამ დღეში რწყილივით წამოხტა ფეხზე. რა თქმა უნდა პირველი „ვიზიტ“ მამაო მიხეილს გაუკეთა. ის იყო ენების კვირა იწყებოდა, შეიდი ღვე კიდევ და, — აღდგომა ქარზე მოგვადგებოდა...

ბებია ჩემმა ბზობას ვადაწყვიტა უსათუოდ მივილა ზიარება.

— ბებია, რატომ ქვია ამ კვირის ენების კვირა? რატომ ჯერ აღდგომაა, და მერე შობა? — აუკვირბო ბებია. მაგრამ პასუხის მაგვირად დამტყუა:

— ეს შენი საქმე არ არის; როცა ვაიზრდები და ვაიწნობ ღმერთს, მაშინ ყველაფერს ვაივებ.

— სად უნდა ვაიწნო ბებოკო ღმერთი? სად სტხოვრობს? წამიყვანე გამაინა!

— სუ შე უკუღმართო, ცოლავში ნუ ვარდობი, ღვთის სახელს ავრე უბრალოდ ნუ ახსენებ! — შეშინა უფრო ენერგიულად.

ბიბია ჩემი, „ენების“ კვირის ორ-შაბათიდან შეუღლა ზიარებისათვის სამწაღისს. იარა ეკლესიაში ორშაბათის, სამშაბათის, ოთხშაბათის და... ხუთშაბათის, კი მწარედ დალოცებული ზის თავისთვის და არ აპირებს ეკლესიაში წასვლას

— ბატონო დიდი ხანია დაჩეკეს, წაბრანდი ეკლესიაში, დეაჯიანდნ ბათ, ცისქარს ვეღარ მოუტყუებთ! — ემუდარებოდა დედა ჩემი.

— ესაბდელი ალაოც ეკლესია ვარკა და ალაოც წირია.

— რა იყო ბატონო-გულმინდელს აქეთ ავრე შეწუხებული რომ ხართ? — შეეკითხა ვაკვირებით დედა ჩემი. — რაჟა არ დავღვინე, ბოშო, მუ გუშინ ამბავი ვაივარე, ქუქუაზე რომ არ შევიშალე, არ ვაივარეს!

— რა გვიგე მაინც გვითხარი, ბეჩა, ჩვენც!

— რა გვიგე და ოთხშაბათს აღნარების ავლის დროს ჩვენს მღვდელს გარსეყანას ცოლი მეღვთა ვაივარე-ურება, წაუწყმენდია ამ ოხერს სული!

„სესიას ფიქრები“

გაბიაშვილი

ქორს იტყოდენ, არ იცი ჩვენგზუ-
რების ამბავი! — ამწვილებდა დღეა იყ
ბი.

— რა ტყუილი, რის ტყუილი, მე
ტყუილს დავიჯერებდი? ტყუილი კი
არა გუშნს საღიბოს შიერალი, გიხი-
ქილი მოსულა სალოცავად ეკლესია-
ში და დაუძებნია:

— თუ ვინმე დარჩით ასარება ბუ-
ღელი მოღით, თორემ ისე ზიარებენ
ვერ ბიღობით.

ამ დროს შესულა საწყალო პელა-
გია. მღვდელს შიგნიდან ეკლესის კა-
რები ჩაუკეტია; გარეთ მღვდლს ხალხს
ეს არ ეტანოდა თორემ.

გაიდა თურმე ერთ საათზე მეტ
და არ გამოიღის მელაგია, ხალხს მოი-
მირება დაეკარება, იმთავით უნდოდათ
ასსარების ავლა, ბოლოს თურმე ირი-
ბე მოიწიან შედგანენს უკანა კარ-
ბიდან ეკლესიაში. შევიდა თუ არა
ეკლესიაში ირინე, უცბათ მოიბაძ მი-
ის საზარელი ხმა:

— უბრე მიშველეთ ყოველმა ვაჟმა,
ეს რა ნახა ჩემმა თეოლოგმა!

ხალხს გვინა აღბათ გული შეუ-
წუხდა ვისთვის. შეგარდენ ეკლესიაში
და ნახეს, შიბა რა ნახეს: პუღაია
თურმე იატაკზე გაშლილი უღირ; მი-
ხილ მღვდელი კი მორცხვალ აღვა
თავზე და რაოცხს ლულუღებდა,
თურმე: მოდი ახლა და ამისთანა
ღვდელთან ეზიარე! — და იაღა ავბს
მოყოლა სსსოწარკრთილებაში ჩა-
ვარდნილმა ბებია ჩემმა.

გრი.

„ურწმუნო“

— ე რა ბარაქიანად დატვირთულ-
ხარ, ჩემო მეგობარო!

— იმდენიც არაფერი! ხუღ ცობა-
ოდენი რამე მიმაქვს სახლში.

— ბატკანიც გყოიდა?

— შო, ახა ხომ იცი ისე არ იქ-
ნება?

— გოჭიც?

— შო, ბარემ ეგვც იყოს!

— ი ტობრაკში რაღაა?

— ეგ პახის ფევილია.

— პახისაც აცობ?

— რას იზამს ისე აღდგომას ლა-

ზათი არ ექნება, ხომ იცი!

— კვირცებიც ხომ მივაქვს?

— რასაკვირველია არც საღებავი
დამვიწუებია!

— თადარიგიანი კაცო კი ყოფილ-
ხარ ქმაო, ასე ნადარევათ რომ შემე-
ზადებულხარ!

— სამი ღლით სხვაგან მივდივარ
და იმბიომა... სწორედ შაბათს მო-
მიხდება დაბრუნება და მაშინ რაღას
შოვნას მოვასწრებ!

— საღ მიდიხარ?

— ანტირელიგიური კამპანია უნ
და ჩავატარო პროვინციებში.

— შოოჟ!

ნადირი.

ისელი.

ესაა ნამდვილი სამოთხე და ცხონება.
ღმე მოკვდეთ, თუ ერთხელ მაგრათ ჩამეკონება!

„ბინის პრიზისი“

პერიკლესი
ფილოსოფოსი

—პრინცი:—ეს არის სამართალი? კომკავშირელებმა საკუთარ ბინიდან გამოგვყარეს და უბინაოთ დაგვტოვეს!

„წმიდათა“ ანკეტა

მღვდელი

მენატრება: წირვა-ლოცვა, საკუთები და დაპირო, მაგრამ არეინ არ მიკარებს, რადას ვუქნა აჲ ყლაპიო.

ფოფოლია

შემომაკლდა: გოქის ბორცი, ღვინო, ხაჭაპურებიო მიცხოვარის მერანვიოთ ჩამოეყარე ყურებიო.

ღიაჰანი

მეც მომეზრდა დიაკნობა და ეს საციცხლორიო. უნდა გავხდე მეც „სსლუაშაი“. ბუჰალტობა მწყურიაო.

ჩემბერლენის „წითელი საღებავი“

ზის ჩემბერლენი და კვერცხებს ღებავს... და თანაც იგი ასე მდერისა: ადღგომის კვერცხის საღებავით მაქვს წითელი ხისხლი მრავალი ერისა.

დეკანოზი

მსურს გავიძიო ანაფორა.
გვივიპარსო წვერებით.
შრომის ბიოკაში მივდივარ,
დღესვე ჩავეწვებო.

მონაზონი

კვარა რაც მე „ვიმპარულე“,
აწი მსურს გათხოვებაო.
ცნლა საქმროს ახთლით ვეძებ,
მსურს ახალი ცხოვრებაო.

ბერი

მე მონასტირში შთენილი
ვხედავ ობლით ვრჩებიო
მონაზნები გვითხოვდებო,
იპარსება მდღელბებიო.

დონ-კიხოტი

ამერია ოჯახი

ნიმარული სენა

ვისცხა კეკუა შექანჯალბულმა იესო ქრისტეს ზღაპარი საღმთო რჯულში ჩააწერა, იმის სულს უყუფოს სიბი გრიგორიას ბანჯგლიანმა ძაღლმა.

ისედაც მეყოფა გაჭირვება; სიმკლესაგან შარვალი დასკორილოდავსაით არ შიმაგრდება ტანზე და რაღა ღროს ჩემი ქეიფობა და ეხანაიე. ვისაც ოულდა იგი იესო ქრისტე, იმას უხაროდეს, თუ არა ჩემთვის არც ამღვარა და არც წამომჯდარა; კვლავი საგან კი არა, ცოცხლისაგან ვერ მოველი შეველას და დახმარებას, თუ არა მკვლარს მიწეა მისი კრისტულადი.

ვეყირო და ვბლავი, მაგრამ ვინ შეგინაოლა. მოახლოვდება შოხა და აღიკვამ თუ არა, მშვიდობით ოჯახს მყუდროვებ, მშვიდობით მთელი წლის ნაცოდელიარო და ნამადგარო.

შარშანდელზე შეწინებულმა წაყრევი (კალი და ბალნები კეჭორის ყრბაზე. ვამევიდა მომხსენებლმა მოადგა მარა რა მოდგა რელიგიას. გაქეიტანენ დადგენილება „აღდგომას ბრანწით“.

მოიგევა გულზე. მოახლოვდა წითელი პარსკევა. შეინძრა ცა და ქვეყანა, ატყა ცქერების და თხების პეტელი, გუშვილს ქვერილი, აბოტდა პასკების სულით ვმეღავერი, იშვირა წიხლი და ახლა ქაქებში ცოლმა:

„შენ ხელში მე გემრიელს ვერაფერს ვერ ვჭამო“.

ჩემი ხეთია, ჩვენი საკრ. აქულო დღეები პირველი მისი და ოქტომბერია, რომლითაც ადამა იური უფლებები შევიპოვეთ. ავი თბა და აღდავამ ბურჟუებისა და აგე. პირველ მისს ვაქმევე პასკას - მქთქი..

არა აღდგომას მინდა... არა პირველ მისს — მეოქი... აღდგომას: გამოხსენი ბაინები ქვეშაყეკაან და შეუღდექი რელიგიის საწეა. აქევი მოხსენიებას. ვამდოვიბარე პალტის და დაუღდინეთ: აღდგომას აღდგომურთა არ შეეხედეთ!

დაშტემა ცოლმა ეკლუმბურით თვალები, დახვანა ქოლბი და ცხდელა ბაინებს. არ მოპა: იჩინა გულმი, ერთი მოწოლიე და მევიქევე ქემე. მქევიან: აჩახახიან იძახა და ჩქანას კე ვეკოხეთურთი მოიქე... კიდევ კაი აღდგომა დღეს იმ მომხსენებელს, გადამბატევა, თუ არა საცოდობას მოვახდენდნ ოჯახს!

ახლა შეჭარივით ცოლ — ქმრის საქვე, ენოღელის კანინტში ორმევა, მარა თუ რელიგიის საწინააღმდეგო ბიძოლისათვისაც დამჯინ. ანასტენი მათ საქმეს.

ცოხტიად.

მეგობრული შრეი

ნიმარული სენა

გამოგვეყ... უნდა გახდეს გამოჩენის დამაშვენი. არც ისეთი პატარა ხარ, როგორც ამბობს ვფერი შენი!

ჩარჩ ოჯახს ღოცვა

ჩარჩ ისეთას, კუნძულში, ძველი ხატების წინ სინათლე აწივთა და გულხელ მოქილი ღოცულობდა:

— ეა, ქრისტეან, შენ კი გენაცვალე მაგ ყანყარაში, მაგ მოუბარსავ სიღათში. შენ რომ არა ყოფილიყავ, რა გვეშველებოდა! წყალი წაგკლდედა ვეჭარ ხალხს; სიმშლით ამოვიხოცებოდი. შენისთანა კაკი ორისამი კიდევ რომ დაბადებულყო, ჩვენ ბედს ძალი არ დაქუფდით..

ვა, გენაცვალე მარიამგან მაგ ყოვად მუხუბეში, რომ ამისთანა შვილი გამოვიზრდია არა და ეს ურჯული გომშვეცივები გამოზრდიან შენისთანა შვილებს! თხეთ კანკომოლებს ზრდიან, რომ თოკიდან აწევილები არიან..

ნამდვილი გოგრა ყოფილხარ ქრისტეან! ვანა რომ გეფიქრებდა ამოდენა რამეები ჩვენი ვაჟისთვის?! ვეჭრის შვილი არ ყოფილხარ! არც მღვდლობის შვილი შენი მამობლი ჩემი სუნჩა ყოვლია, დურგალი იოსეფა... მამ სიღინ მოვიდა თავში ეს ვეჭარი ხალხის და მღვდელ-მერების სასარგებლო პრანციები!.

ჩაისხე მუკულში მარიამს—ხარებაო — ჩვენი ხეთიაო..

დიბადე—შობაო — ჩვენი ხეთიაო..

მონათლე — ნათლილებო—ჩვენი ხეთიაო..

იერუსალიმში შეხვედი ჯორით—შობაო — ჩვენი ხეთიაო..

გაწვალეს, გაგაკრეს ვეჭარზე, დაგმარბეს—ადექი, აღდგომა ხო ჩვენი ხეთიაო..

ამ ცოდვილ მიწაზე მოგწყინდა სიარული, ხეცაში ახვედი—ამღლებოა—ჩვენი ხეთიაო..

არა და ეს ბალშევიკების გამოგონილი უქმეები მოგეცემენ ხერის! ხელი აულიათ ყველაფერზე, აიარეღმერით სწამთ, აღარც ხატი, ამ უწყველ ხალხს სულ იმას ჩაჩხინებენ, რომ ვაჭრები და მღვდლები გაცუვენენ, თვალს გამაახილეთ, ყურიდან მამბა გამოიღეთ, მტკრა-მოყვარე ვარჩიეთო.. ვა, გამოსის ისე, რომ ჩვენ აღარ უნდა ვიციფოროთ!.

მაგრამ რის ვბოდავ, ქრისტეან! ვანა შენ ჩემზე კარგად არ გესმის ყველაფერი!. ალალია ჩემმა მხემს, რომ ყოველ შობას სანთელი გნითონ ვებურებმა! ჩასაც ამ შენგან მოიარაღ-დაწყებულ პრანციებში დამპალ დამბაკულ საქონელს ვასაღებთ მამასისხალთ და ბოყე ხალხში, ვინ იყიდა იმით ისე პრასტიკ დღეებში? ისეთი დაძმარებული ღვინო გამოიყიდნია, რომ კაქკაქისთვის ჩაგასა,— აჩახალდებოდა. აყროლებული თევზისათვის ოჩერებში დევა მუშტარო!

შენა ხარ ლუქმა პურის მომცემი, ქრისტეან, თორემ მილად დადიე ვებურებმა! სხვა დღეებში მუშტარო ჩვენთან არ შემოდის სულ მოამებრატეში მიდის.. პრანციებში კი, როცა კონპარტივი ვერ უთავდება და მუშტაროს როგორ დგამა ეჭარებათ, ჩვენიან მოდიან... ეს სულ შენით არის, ქრისტეან.. ნეტავი სამიოთხი ქრისტე კიდევ ყოფილიყო... მამინ უყეთესად ეჩვენებოდა ჩვენი საქმე..

ბეტა.

მიმამელი პირნი:

ათანასე—სოფლის მღვდელი.

ფლოვლია—ათანასეს ცოლი.

ბაბინე—ქერი.

გრიშა—ბაბინეს ვაჟი, კომკავშირელი

დათიკო—გრიშას ბიძა, ბაბინეს ძმა.

კომკავშირელები.

სენა წარმოადგენს ოთახს, რომელსაც ორი კარზე აქვს — ერთი, პირდაპირ, შემოსავალი, მეორე—მარჯვნივ, რომლითაც სხვა ოთახში შედის. მარცხენა მხარეზე საძინებელი ტახტი, რომლის ახლოს თანჯარაა. შუაში სუფრა, რომელსაც აწყობენ გრიშა და ბაბინე. გრიშა ფიზკულტურის ტანსაცმელია. ახლად დაღებულა; ლამაზა ანთია.

ბაბინე და გრიშა, შემდეგ დათიკო

ბაბინე:—შეილო, ყველაფერი მზად არის, მეგრამ ღმერთი არ გაგვიწყურეს და...

გრიშა:—მ: კიდევ ღმერთო... ხა-ხა-ხა!

ბაბინე:—დასწყევლოს ღმერთმა... კიდევ არ წამოიცი და... ფუი ემბეს... ჰო, შეილო, იმას გუბუნებოდი, რომ იმ შეჩვენებულ ცული არაფერი უქნა, არ მოჰკლა,—თორემ, ხომ იცით—დეღულებით (ისმის კარებზე კაკუნ-ბი). მგონი მოერთია ის ოსერო და არაფერი დაუშაო, თორემ... (პიროფარას იყურს).

გრიშა:—მობრბანდით (კარებს უღებს) ჰა, კერიას ნახშირო... ვალმარჯოს ბიძაჩემს.

დათიკო:—ომ! სწორედ კარვ დროსზე მოესულ-ელი (ხელს ართმევს ბაბინეს). აი ასეთი უნდა და და დის-წული. (უნდა სუფრას მიუჯდეს).

გრიშა:—უკაცრავად, მეგრამ ჯერ დაიცადეთ; თქვე ნთვის არ არის, ძვირფას სტუპარს ველოდებით—ღედა ჩემის „სატროს“ და იმისათვის...

ბაბინე:—ბიკო, გასული... წუ მახსარბ!

დათიკო:—არაფერი არ მესმის თქვენს აი ამას ვა-დავკრავ და ვგებ მკუხავ მოუდეს. (გადაპარავს არას).

გრიშა:—ღედაჩემო, შენ რე გემინია, კაცი ჩემგან მადლომის ღირსია და ცულ რამეს როგორ უქნაშ?

ბაბინე:—როა?! მადლომის ღირსიაო?

გრიშა:—ღიან, მადლომის ღირსია! მამო ათანასეს მადლომისა და პატრიისცემისათვის ეუშმარათე ამ სუფრას.

დათიკო:—კი, კი... სწორედ რომ მასე იქნება; კომ-სომოლებს ძალიან გყავთ ამ მღვდლები (ბებუნვ გადა-პკრავს).

ბაბინე:—შეილო, შენ გაღირე! იგი შეჩვენებულა ათანასე მაინც კი გაიძახის, რომ ღმერთმა კომსომოლები მკუთიან შეშალა და ვაგაფრეს; შენ მართლაც ამართლებს იმ ეშმაკის მოციქულის სიტყვებს.

გრიშა:—მამ რა უნდა ეუთო?

ბაბინე:—სიკვდილის ვარდა, რაც ცნდა ის უყავი. ღედაშენს შეურაცხება მომატებს, მეგრად შე? წინდა საკურთხეველში, და შენ კი...

დათიკო:—ხა-ხა-ხა-ხა... ეხლა კი მიფხდი... ყოჩაღ ათა-ნასე; შენი საღვთმღებლო იყოს (გადაპკრავს).

ბაბინე:—(შეკვირებს გრიშას და დათიკოს, რომლებიც ხარხარობენ)—თქვენ ხომ არ გავიყდიო?

დათიკო:—(მიიღებს სერიოზულ სახეს და ბაბინეს ხელს მოჰკიდებს, თანაც გრიშას თვალს ჩაუქნებს)—როა, ჩემო დაო, ათანასე მღვდელმა შეურაცხავა მოგაყენა?

ბაბინე:—და მერე როგორი?... ოი, ვაჯოჯობეთმი აყე-ფლეს მისი სული.

გრიშა:—აბა უამბე დათიკოს და მან გასაჯოს; თუ ღირს ამისთვის კაცის შეურაცყოფა!

დათიკო:—აბა, აბა, მოთხარო...

ბაბინე:—ზიარებას ვიღებდი ამ საღვდგომით... მთე ლი ერთი კვერა ვიარე წირვა-ლოცვები...

გრიშა:—(ირონიით) უი, მისი მადლი კი გაუწყურეს! ათანასეს!

დათიკო:—(თითქმის სერიოზულად)—წუ დასწყე-ლი, კიკო, თორემ კომსომოლების ენა კეინაბთა და აუს-რულდები...

ბაბინე:—ოი, ნეტავი მართლა ახლებოღეს, მარა, თქვენ მე დამცინით!... არა. არც მე აღარ მუშას აწი ღმერ-თი და ხატ... ჰო-და იმას ვამბობდი—სოსარების დროს შევედი საკურთხეველში. თანაც ერთი ბოთლი შავი ღვინო ნო მივეტრანე მღვდელს ზიარებისათვის... უი, რა ჰქნა იმ შეჩვენებულმა!... აი ერთი ბოთლი ღვინო აიღო და მიიღო დე არ ჩაახსა ბარძამში მერე აიღო და მთლად ქე არ გადაპკრა!... „ძალიან მწყურიაო“—და მოვიდა ჩემ-თან... უი, მეხი კი დაეყარე იმას... მოკლა ხელს... ჯერ ვიღეჩქო უნდა უნდა მეთქი...ხელად დე არ შემოპკეა შე-ვით...რას მთი მაიამ-მეთქი, ვკითხე...მარა, რაღა კითხეა უნდოდა, (ცალი ხელი კაბის ქვეშ წაიღო და მეორე ხელთი ის იყო უნდა ჩაეყარა, რომ გაეუსხლტა... მარა სად წახსო, მიეკრა საკურთხეველის კარებს და არ მიშვებს გაუთ. მუხუნება:—ბაბინე, ქალო, ეს ცოდეა არ არის... შენ ქერიხი ხარ... უი, მეხი კი დაეყარე იმას... არა უშეას... ეს ცოდეა არ არის... თუ ვინდ ცოდეც იყოს, მე სმ-ოთხ ჯერ ვწირავ შენთვის ამ ცოდვის საპატეხე-ზე... აი, აგერ რომ ღვთისმშობელია,—და მიმითია ღვთისმშობლის ხატზე—ხომ ხედავ რა მშვენიერია? აა ეს მშვენიერი გოგონა მოხუცმა ოსიგბმა გააუბაბურთა, მე-გრამ აიოთ მას არა თუ ზიწოდ დაუშახლურებია, პირიქით, დღეს მთელი საქონსტანია შეყენა თაყვანს სცემს... ბაბინე, ქალო... აქ არაივინ არ არის... ვაგეცოდე ვადებრიე... ამღენი ხანია შენზე მაქვს თვა-ლი...—და, რა ვიცი რა არ მთხსარ იმ შეჩვენებულმა... გა-ნა ეს შეურაცყოფა არ არის???

დათიკო:—ვერ ყოფილხარ კარგი მორწმუნე, თორემ უნდა შეგზარებოდა მამამ ათანასეს... (ისმის მიმოიუ-ლი ზარის რეკა. ბაბინე ინსტიტუტურათ პირვეჯარს დაი-წყებს, ურცხად მოგაონდება და წაადურთხებს. ესენი გა-დაბახარებენ).

გრიშა:—აბა, ღედაჩემო, ეხლა ათანასე ეკლესიიდან წამოვა. გზაზე დახვდი და წამოიყენე ხახშილი, უთმარა, რომ მე ამეამ დათიკოს მიეყენი სახლში, თთავი ბა-ბუა ყოფილა აფთა. აქ რომ მოიყენა,—დავათრობთ მერე მე ვიცი რასაც უნდა!

ბაბინე:—შეილო, ცუდი არაფერი უქნა.

გრიშა:—გეუბნენი არა, არც მოგვლავ, არც ვაგლა-ხა, არც სიტყვირით შეგურაცხავ და არც... არც... ერთი სიტყვირა სახიფათოს არაფერს არ ექნაშ... აბა ეხლა წიდი (ისმის ძახლი: „ბაბინე“, „ბაბინე“ და ძაღლის ყე-

ფა). ფოფოლია არის... აბა, დედიკო, შენ აქედან გადი, ფოფოლია არ დაგინახოს... აირეცე ცოლაქარის ეს ვასროლინო უკლით ქვა, რომ ათბან სტამბოლში ჩააგდონ. (ბანინე გადის).

დათიკო:—მართლს ამბობს თანასაკე: „კომსოზოლი და ეშმაკი ერთი და იგივეა“.

გრიშა:—აბა, დათიკო, ცოტახნით გავრეთ მიბრძანდი და შემიდე შეშობი.

დათიკო:—მისვან თუ რამე ხეირია არ დამაელო, თორემ ვი შენს ტყავს.

გრიშა:—მართლდაც დაგილოცავ (დათიკო პირდაპირ კარგნივ გადის. რისმს კარგზე კაკუნი და ძახილი: „ბაბინე“, „ბაბინე“). გრიშა კარგს აღეს) მობრძანდით! (შეშობის ფოფოლია).

გრეშა და ფოფოლია.

ფოფოლია (მსუქანი, სისხლ-ბორკით საცხე. ენებიანი ლაბარაკი და მიმხეხრა)—უი, როგორ შიშვლით ხარ, ჩემი სიკვილი... უკაცრავად... (თოქოს რცხვენია, მაგრამ ქვეშევშე უტყუროს) გელონ დასაძინებელი ემზადებული გრიშა?

გრიშა:—ჯერ რა დროსია ძილი!
ფოფოლია:—კი მარა, აბა ასე ტიტლიკანათ... არ გრცხვენია!

გრიშა:—როსი უნდა მრცხვენოდეს... ეს ჯანმრთელობა და ძალღონე (გვიგარჯიშებს) მკლავებში რაც კი მომეცა, ყველაფერს დაემატრევე.

ფოფოლია:—ტყვილათ გგონია... დამატრევე ვინც უსუსურია, თორემ ჩემისთანას ვერც ვერაფერს დააკლებ.

გრიშა:—რატომ გგონიათ?...
ფოფოლია:—აბა სინჯეთ თუ რამე დამაკლოს შენმა მკლავებმა!

დათიკო (მარჯვენა კარებიდან გამოხედავს):—დღეს, მგონი, კარგ ფეხზე ვარ ამდგარა...

გრიშა:—კი მაგრამ ეს ხომ ჩახუტება იქნება?
ფოფოლია:—მერე რა უქირს?!

გრიშა:—როგორ შეიძლება წმინდა მოძღვარის ცოლი კომსოლი ეშმაკს მკლავებში! ეს ხომ შეტოდება?
ფოფოლია:—პირიქით, ცხონება! (თვითონ ჩაეკვრება) აბა მაგრად მომხევი მკლავებში... კიდევ... კიდევ უფრო მაგრად... პო, მაგრ... აბა ესლა თუ წამაქციო ლოგინზე...

გრიშა (სიცოცხლე იმაგრებს):—ეს კი არ ძალმიძს; ამდენი ღონე არა მაქვს...

დათიკო (კარებიდან):—ვი, შენს პატრონს, მაგი არ შევიდობი? ერთი მე იყოს!...

ფოფოლია:—ნუ გეზინია, სინჯე, მე მოგვხმარები (თვითონ მიიწევეს ლოგინისაკენ, გრიშა აქეთ იწევა)

დათიკო: მეტი აღარ შემიძლია (ჩახველებს და შეშობავ).

ფოფოლია:—უი, ჩემი სიკვილი (ხელს გაუშვებს გრიშას და თითქოს ინსტიტულიათ შეეკრება დათიკოს). უკაცრავად... გვაპატიეთ... ეხუმრობდით! (თანაც მაგრად მკერბა).

დათიკო:— არა უშვას... არა უშვას, დამშვიდდით ბატონო (თანაც მაგრად ეკრება).

ფოფოლია:—(გრინას), აი ეს კი უფრო ძლიერი ყოფილა, ვიდრე შენ...

გრიშა:—დათიკო, ხელი გაუშვი, თორემ ადამიანს სული შეუსუთდება შენს დათურ მკლავებში (თითქოს ძალით ამოიბრებს).

ფოფოლია:—რა კარგია ახალგაზრდობა! როგორი ცელქები ხართ...

დათიკო:—დალოცვილი ჯიშის ხართ ყველა ფოფოლებში... აღარ გავტე ძველბურთი შემოსავალი, მაგრამ მანაც შეგრჩინათ ძველი სისხლი და ხორცი...

ფოფოლია:—არც ისე წყალობებული ვახალგაზრო, როგორც თქვენ გგონიათ! ისე ღმერთი რავე გაუწყობდა ჩვენს სოფელს, რომ კვირაში ვინმე მოხუცი არ მოკვდეს!
გრიშა:—კი, მაგრამ მოხუცებულები რომ გამოიღვევიან, მაშინ რას ვხამთ?

დათიკო: დარდიც ნუ გავტეს; ფოფოლიას რა უქირს; გერა ხელდა რა სიკვილი გავა ვესქს?

ფოფოლია (სიცოცხლე):—უი რა უცნაური სიტყვებს ამბობ. (ათვალიერებს თვის რაგს და ექსკლავილებით იციხის) ღონდაც... ოღონდაც... შაბინე ხალ არის?

გრიშა:—რა გნებავდათ!
ფოფოლია: ათანაც ამბობ სახლში ვერ მოვა და მარტო მე მინია... მინდაღ თებორენ წამეყვანა ჩემთან.

გრიშა:—დედარემი ბაბუჯას სანახავად წავიდა, ავად არის ბაბუჯა ჩემი,—და ამდღამ ვერც კი მოვა.

ფოფოლია (ვაუსაბურება მაგრამ... თითქოს ეწყინება):—ეგონე, თუ თვალს მარტო როგორ დავგრე ამბობ?

გრიშა (თვალს ჩაუქნევს დათიკოს):—ძნელია, მაგრამ რას იზამთ, ბედს უნდა მეურთოდეთ. თუ გნებავთ, აქ დარჩით, მაგრამ ეს შეუძლებელია. ეს ერთი ლოგინი გეაქვს და აქ მე და ბიძა უნდა ვიძინებთ.

ფოფოლია:—მერე რა უქირს... საშნიც კი დავეტევიეთ... უფრო გემრიელათ და დამშვიდებულათ დამძინებია, რადგან ორი ჯგული ბიჭი გვერდში მყულობით მცველებით...

დათიკო:—(თვალს ჩაუქნევს) გრიშა, შენ გავიწყდებ, რომ მე სამ სათაში აფთიაქში უნდა წვიდე წამლების მოსაკითხეთ... ასე რომ მე ამდღამ აქ ლამეს ვერ გავაფთავებ.

გრიშა:—პო, მართლა...
ფოფოლია:—მით უკეთესი. აბა ესლა მე სახლში წავალ სახლ-კარს დავეკრებ და მოვალ... მაგრამ ლამე ბნელია და რომ მე მინია სახლში წასვლა?

დათიკო:—მე გავაკლებ, ფოფოლია... გრიშა, მშვიდობით... მე იქიდან წავალ აფთიაქში; აქ აღარ გამთეივით.

ფოფოლია:—(დათიკოს) შემიდე, მე აქ მოვალ... ხომ არ დღევები ჩემს მოვლამდე?

გრიშა:—დაეწევიან, მაგრამ კარებს ღიას დატოვებს (უტბათ) გელონი ვილაც მოდის!

ფოფოლია:—ღი უნდა იყოს?
გრიშა:— ვინმე მეზობელი იქნება!

ფოფოლია:—აბა ამ კარებიდან გავივით, თორემ ბევრია ბორკით ენები. (დათიკო და გრიშა ერთმანეთს თვალს ჩაუქნევს. ფოფოლია გადის, უკან მიჰყვება დათიკო, რომელსაც კარებში გრიშა ეტყვის).

გრიშა:—ესე არ გავართო, რომ დაგაციწყდეს ჩვენი საქმე. დროზე მოდი.

გრიშა და ბაბინე

ბაბინე:— დათიკო სად წვიდა
გრიშა:—მაღე მოვა.. როგორ არის საქმე? ათანაც ხომ მოვა?

ბაბინე:—ოგი ოხერი საქმიად მთვარელს უქვე...
გრიშა:—მით უკეთესი.

ბაბინე:—ღიაკახისას გამოიარა... იქიდან სახლში გამოვიღოს, რომ ფოფოლია უთხარს, თითქოს ვილაც კვდება და სახანოებულთ მიღის... ერთი სიტყვით მაღე მოვა. (სმის ძალიან ძვირად). უი, ოგი ოხერი უნდა იყოს! მარა ნუ თუ ვერ იცნო მერიამ, რომ ასე ვაბრახებით უყუფეს.

გრიშა:—ნუ გეზინია, დღევანემო, ძალი გონიერი ცხოველია; ძალი ძალს ყოველთვის იცნობს. ჩემი აზნაზავები იქნებიან (სმის) „გრიშა“ გამოიღვ გარეთ, თორემ დაგეკამა ძალილებმა“ (გრიშა გადის).

ბაბინე:—აგი ბიჭი, მგონი, კარგს არაფერს უპირებს ათანასეს! რად უნდა აზნაზავი, თუ კი რამე ტულს არ ფიქრობს?

ივანიე და კომკავშირელები

გრიშა:—(შემოუძღვება სახლში. იციხიან, კომკავშირელები გადაცმული და ნიღბ-გრიმებში არიან ომერთის, ქრისტეს, ლეთისმობილი, ეშმაკების, ფოფოლიას, მოვლადს და დიაკონის განსახიერებლად) შემოდით, შემოდით სახლში.

ბაბინე:—უი, დმერთო, შენ დამიფარე! (პირველანს დაიწერს) ამას რასა ხედავ? ძალი კი არა, კაცი შეივლება ტკუდიან ამ სანახაობით.

„ღმერთი“—კომსოზოლი: რას იზამ, როცა ამით

ხელში ჩაეარდები კაცი. თი, რა ღღეს მოვესწარი განა ამისათვის ვიხლოვართ და ვიტანჯე თელი კვირის განმავლობაში, რომ შეგქნა ასეთი მშვენიერი ქვეყანა და ამათ დარჩნოდით?! პოი, შე გასაჯე, ღმერთო! (იციონან).

ქრისტე—**კომკავშირელი**:—ღმერთი შენ ხარ და თუ რამე შეგეძლო, ამდენხანს უნდა გქნენ...

მარია:—მთლიან გამოჩრეტდა ეს უბედურო... არც ვასკვირია, რომ ასეთი ღღე გავღვია ამა, ამ გამოტყინებულ ბატს როგორ შეეძლო თავი და ბოლო გაერთმია ცხოვრებისათვის?!

გრიშა:—ამხანაგებო, ბოდიშს ვიხდი, მარა ესლა მე არ მცალია. გენერალური რეპეტიცია ხვალ გავაბართ, მაინც კი მოვეწყობები.

მღვდელი:—რომელ საათზე?

გრიშა:—დილით.
ფოფოლია:—აბა ესლა წაიდით... წამოდი, მამაო, სახელი (ხელს გაუყრა) „მღვდელს“ მკლავში და სხვებთან ერთად გადის).

ეშმაკი (აძღვეს გრიშას ეშმაკის ტანსაცმელს)—ეს შენი ტანსაცმელი და ნინაბი ბარე შენ დაიტოვე! (გაღის ძალი იმეღ დაიწყებს ყუფას).

გრიშა:—ო, კარგია... ძალიან საჭიროა.

მამინე:—შვილო, დავეთხოვო ყველაფერი ხლავორთს. ვინ იცის რა ბოლო ვაპოვებთა ამ შენს ეშმაკობას?!

გრიშა:—ვაჰ! რაშია საქმე? კვირაში, დღდაჩემო, ერთი ბარასკეცია.

მამინე:—თუ ტუღს ათავრებს აპირებ, რად გინდოდა ეს „კომსოპოლები“ და ისიც ასე საშინლად გამოწყობილები?

გრიშა:—ეს, დედაჩემო, იმიტომ, რომ ამ სააღღვომოთ ანტირელიგიური წარმოდგენა უნდა გავმართოთ. (ისმის კარებზე კაკუნს).

მამინე:—მოვიდა... მოვიდა...

გრიშა:—კარები გაუღე:: აბა, შენ იცი, დედა, როგორ უპოხათ იქნები.

მამინე (კარებს აღებს). —მოპრძანდით, მამაო ათანასე.

იგინივად ათანასე.

ათანასე (ფრთხილად შეგოვა და რა დანახავს გრიშას, უხერხულ მდგომარეობაში ვარდება):—ჯეგირი აქე და ქრისტეს წყალობა (პირუგავის გადასწერის იქაურობას, ეტყობა გადარეგულია).

გრიშა: მოპრძანდით, მამაო ათანასე (ხელზე ეამბორება).

ათანასე (გაკვირებული):—ვითომდა, რა არის ესო! **გრიშა**:—რაგონ ვგაკვირდით, მამაო? მე უკვე დაეწყოხდით, რომ ღმერთი არის ღვეენ—კომსოპოლები მსკდებოდით.

ათანასე (აღტაცებით):—დიდ არს მეუფეო სახელი და ძლიერება შენი...

გრიშა:—მე ბოდიშს ვიხდი მამაო, მაგრამ ბაბუაჩემი ყოფილა მძიმე ავად და ამუღა იქ მოვიღვარ...

ათანასე (თავისთვის):—აი ღმერთო, ეგებ მოკვდეს და გაძლიერდა მხედვს წილით.

გრიშა:—მოპრძანდით, ცოტა რამე მიირთვიო (მოუჯღღეღინა სუფრას).

ათანასე:—ჩვენი უკუდავი შოთა რუსთაველი ასე ამბობდა თურმე, როცა სუფრას შემუჯღებოდა:

სმა-კამა დიღით შეხარგი.
ღება რა სავარგულია;
ჩასაცე შეგკამ—შენია.

ჩასაცე არ—დაკარგულია...

გრიშა:—სწორია, მამაო ათანასე... დიდ სასმისით აძლევს ღვინოს) ეს ღმერთმა და იესო ქრისტემ გავციმბარჯოს...

ათანასე:—ამინ... ამინ... (დაღვეენ) ბაბინე, თქვენც მოპრძანდით აქ!
ბაბინე:—(მეორე ოთახდან): ამ წუთში, მამაო.

გრიშა:—რაოცებს ბაბუასთან წასაღებოთ მიმზადდეს და იმიტომ არ სცალია...

ათანასე:—ძალიან კარგი ღვინო გჭირდება შენ, ჩემო შვილო! (კიდევ გადაკვრებს).

გრიშა:—ეს მამაო, ღმერთმა გაციცხლოს თქვენ და თქვენი მეუღლე. ყოფილიყო მუღამ კარგად და უღარდებოდა.

ათანასე (სევამ):—მადლობე, ჩემო შვილო... ძალიან მახარია, რომ არ დავკარგე ქრისტეს... დიდ არს სახელი მისი (პირუგავის იწებს)... ესლა ღმერთმა გუმარჯოს ქრიტეს, რომელიც რომ ყოფილა წლიურათ იბადება, ინათებება, კვდება და ღდება,—და ამით ჩვენისთანა მამაკვლავება საშუალებას გვაძლევს ვაგდოთ და, ერთი სიტყვით, მრავალ ვამერს იყოს მისი სიცოცხლე და სიკვდილი... (წღერის „მრავალ-ვამერს“, შემდეგ გამოცვლის სასმისს, კარი გაიღება და შემოდის დათოკა).

დათოკა (იციონან):—ეს ოხერი აქ ყოფილა და მე კი მისაზ ბუქნას გადავდიდი... იციცხლე, მამაო ათანასე, (ხელზე ეითხვევა).

ათანასე (უცქერს, თითქმის ვერ იცნო):—მგონი სადალა მნახებართ... ამ ბოლო დროს, მოხუცების გამო, სინათლე დამაკლდა თვალგში... (თავისთვის). სწორი რევა ფოფოლიანთან წქებან.

დათოკა:—არა უშემა, მამაო ათანასე, თვალგში სინათლის დაკლება მოხუცებამაც იცის და ღვირომიც. მე ბაბინეს ძმა ვარ— დათოკო...

ათანასე:—მამაა, გიცნობ, გიცნობ... როგორ არის მა ვაშენი?

დათოკა: მგონი საიქნოს წასვლას აპირებს... (ღვიწხოს ასხამს).

ათანასე:—ვარ ასე—არც მთლად კარგად, არც ჰქნას...

დათოკა:—როგორ ბრძანდებით მამაო ათანასე?

ათანასე:—რევა გეკარებო! (თავისთვის) ღმერთმა მთლად ცუდათ.

დათოკა:—თქვენი მეუღლე—ქალბატონი ფოფოლია როგორ ბრძანდები?

ათანასე (თავისთვის):— თითქმის არ იცინა ესლა მასთან იყო (მას) ისიც ჩემსავით არის...

გრიშა:—დათოკო, შენ გაუმასპინძლი მამაო ათანასეს და მე დედასთან შევალ; რაოცებს ამზადებს ბაბუასთან გასტანათ. (გაღუსურხულებს) დააღვენიე კიდევ...

დათოკა:—რა ყოფილა იგი ოხერი ფოფოლია? (გრიშა შედის მეორე ოთახში) იციცხლე, მამაო ათანასე თქვენი ძვირფასი მეუღლით (სევამ).

ათანასე:—მადლობე, ჩემო შვილო (თავისთვის) მოსწონებია ფოფოლია... (სევამ).

ათანასე:—რა საშინელდება იქნებოდა ცხოვრება, რომ მსა-კამა არ იყოს, მამაო?

ათანასე (გმძიმე მთვარალია, ძილი ერევა): პო, ალაბი და საკოთხი გემრევილა (თავს ჩაქნძორავს).

დათოკა:—ვაი შენს პატრონს... არც ჯე გამემტყუნება ფოფოლიას ასეთი საქციონისათვის... რაას ვაკვს ეს გლაზა?... თავისი ვერ მოუხმარია და სტესის ვაგონებდა. (მეორე ოთახის კარებთან) ეს უკვე მზად არის ვსააუტავათ.

გრიშა:—ჩვენ ესლა წაიდით... გამოვავიციოთ ათანასე და სხვა შენ იცი დედაჩემო.

ათანასე (ძილი):—ბაბინე... გენაცელო... დამწვეთ.

ოოხს, რა კარგი ხარ:: უჰ! (ცნენ იციონან. დათოკო განგებ ცხვირს დააციმინებს, ხანტელე ათანასე წაიწვავს).

ათანასე:—რა ამბავია? მიწა იძრა? შეზი გავარდა?... (თითქმის მოავინდობ, პირზე ხელს იფარებს) დაწყველოს ღმერთო...

გრიშა:—უკაცრავად, მამაო ათანასე, მაგრამ მე და დათოკო მიგდივართ...
ათანასე:—კი, შვილო კი... ესლა მეც მიგდივართ (თითქმის წასასვლელათ ემზადება).
დათოკა:—ჩვენ სხვადსხვა გზა ვაკვქვს. მამაო... თანაც ისეთი დაავგიანეთ ხში იციო, ავადმყოფს წამალი

„შრომის ბირჟა“... საიქიოში

საქართველო
საბჭოთა სოციალისტური რესპუბლიკა

ხმბ რიზიშდანი: ვინ არის ეგ ბებრუხანა, რომ ამ დენი ხანია ფანჯარას აღარ შორდება? მავას რა სამსა-
ბური შეუძლია? „სობრეში“ წავიდეს და პენსიას მიხეცემენ...
მომრამ ხმბა:—რა დამსახურება მავას მიუძღვის, რომ პენსია დაუნიშნონ!

თავის ღრობე უნდა მიუტრუნათ (ემშვიდობებინან და ვა
დანი; ბაბინეც თან ვაძყევენა).

თანახე: (აღტკცებით ლეკურს ჩამოუარს სიმე-
რით „საბოტუში“) შეღირსა მავათი წასვლა, ფოფოლია
კი შოლატობს ყოველ ფეხს ვადაგებზე, მაგრამ არც მე
ვაკლებ ხელს—არც ერთი ბებრუხანასათვის არ დამიკლია
ხელი. ეხლა ამ ჩემ ბაბინესაც... (ისევ ჩამოიარს) აბა რა
ფოფონა ფოფოლიდას... ვადაგკრავ და უფრო უკეთესია...
(სევამს) აბა, თანახე...: ეხლა უნდა იყო ყოჩაღად... (ი-
ჭირება სარკეში) ჰაიაა, ვამაჯობა თანახე (ფეხზე
ძლივს და დგება) როგორ გიკითხოთ?... შეერ რა არის,
რომ ჭილარა მირივია ეს არაფერია... (შემოდის ბაბინე)
გველირა... (მიდის და უნდა მიუხევიოს).

ბაბინე:—ჯერ დაიცადე, მამათა, ეგებ რამე დაავიწყ-
დათ და მამბრუნდენ...

თანახე: —არა, არ მოველენ...

ბაბინე: თუ ჭკუით არ იქნებოდა და ჯერ ხელს მა-
ხლებნო, იც ადეთ უარესისა. ასეთ ბოროტებნას ჩავდევართ
და ესეც არ კმარა?

თანახე: — არა, ბაბინე... ეს ბოროტება არ არის...
ჩვენ მომაკვდავებს კი არა, ღმერთისაც ჰყავთ საყვარ-
ლები და ამისზე უარეს სწადია. ღმერთმომბელი ხომ ბე-
ბრუხანა იოსების ბუშია? ქრისტეს ბევრი საყვარლები
ყუდა, მათ შორის პირველი იყო ვარყენილი მარიამ მავ-
დანიელი... რას ამბობ, ჩემო ბაბინე, ეს რომ ცოლდე იყოს,
მამინ ქვეყნა ხომ დაილუქებოდა?!. (უნდა მიუხევიოს).

ბაბინე:— გაიხიდე ზემო ანაფორა და მიწყეი ლო-
ვინზე. მეც მალე დავეწებო...

თანახე:—კი ვეზაცვალე, კი...

ბაბინე (თავისთვის) შენ ენაცვალე ეშმაკებს (თით-
ქის სახლს ალგებნო, თოახში შედის და გამოდის).

თანახე (ტანზე იხდის, წვიბა და თანაც ლიდენი):
ვაუსხე და ვამოუსხე,
ვითომ ჭიანურიალ...

მეხოზბლის ქალს შეუფორდა,
ისიც შინაურიალ...

უხიზლთ თანახე... ყოჩაღათ... (გალობით) უფალო
შეგვიწყალე...: მოგვებადლენ უფალო... ბაბინე, რამე თუ
შევიყვარე... (ჩაეძიება):

ბაბინე (ფანჯარასთან ლამპას მიიტანს და ცოტა ხანს
ვაანერებს):— არაფერი ცუდი უქნათ, თორემ დავიღუპე
ბით... (ათანასე) უე, შე ეშმაკის მოცქეულო შენა.. დაი-
კარგეთ შენ და შენი ღმერთი... ხალს ატყუებო... რაგორ
არ მოდიან? ნიშანი ხომ კარგად მივეცი! (დაბაირებს ლა-
მპის ისევ ფანჯარასთან მიტანს. მაგრამ ამ დროს შემო-
დაინ დაითიკო და გრეზა).

დათიკო (გადახარხარებს როცა დაინახეს დაძინე-
ბულ ათანასეს). —ოოო, როგორ ხარით ხერინავს.

გრეზა: გამოედიტება კი არა, ყურის ძირში რომ ზა-
რბახანი ესრალი, ძანც ვერ ვაიგონებნს. აბა შეუღდე
საქმეს (მარტარელს ამოიღებს და სიცილ-ხარხარით შეუღ
გებიან გაკრექას).

(ზეზე წამოაყენებენ. დათიკო თავს უჯავებს).
დათიკო:—გაიხიერე თავე—შენი თავე იყოს გაბე-
რილ გულში.

თანახე (ძილში):—ბაბინე... ოოოჰ... (გალობით)
უფალო შეგვიწყალე...: (გაკრექენ; თხისებურ წვერს უტო
ვებენ ნაპირზე, ისევ დაწვენენ და ზემოდაწ საბანს ვადა-
ახურენ. ამ დროს მოისმის ძაღლის შეყეფება, რომე
ლიც მამინეც მიუტრუნება).

გრეზა:—აბა ესლა მეორე ოთახში გავიდეთ. ალბათ
ფოფოლია მოდის. თავისი თვალთი ნახოს.

ბაბინე:—აწი აღარ შეშინია... ასე ეკვადრება (გაღიან
შეიოე ოთახში).

ივივე და ფოფოლია
ფოფოლია (კარებს ფრთხილათ შემოაღებს და შე-
მოდის). დასძინებია... რა ეშმაკია! საბანში შემაღულა...

უფა! რა სულგობა, ჩემთვის გაუწყვია! აღბათ თვითონაც ვადაკრა, რომ უფრო ვნებიანი იყოს... ჯერ მეც ვიპოვო (მთლად ვაბა და მადიანად ყლბავს ყველსურს ერთმანეთზე) რა დათვი ყოფილა დათვიკო, მარა... უჰა, შავი დღე კი დავეყენებ... აბა გაჭირვებულ ათანასეში რა პყროა... უი, მინი კი დაეყარე; ჯრბკვიით დავეგდება ლოგინში და ხერხინავს... მარა ხერხევა ამასაც ათანასევეთ სკონდია (გადიბოქნავს ლოგინს, სადაც საბნის ქვეშ ათა ნაკე წყეს). აღბათ სანბარში მხედავს და სულ უწყურს მინაძ მოვეწყვებოდე გარდნი... აჰ წუთში...: ამ წუთში (გადამკარას ღეროს მხე: ლოგინად და ვენბით ჩაკონინება) ჩემი გრიზი, შენი ჯიბიემ... წენი კომპოზილობის ტიროში... (ისინი კარებიდან უკე, რას და იცინიან).

ათანასე (მუთუღნი): რაო? რა ამბავია... გამიშვი ფოფოლია: არა, არ ვაჭირვებ... სად უნდა ვაჭირვებ... ამდენ ხანია ნრდოდა ხელში ჩავდებ და ახლა ვაგროშობ? რაჰ! გენაცხავე (მგზობდ მოჰხვევს ხელეს).

ათანასე: ვიძი, ვიძიემ... ძვლები, ძვლები დამემტრევი... ვინა ხარ?

ფოფოლია: ვინ ვიქნები? მე ვარ მე—შენი ფოფოლია (გადახადის საბანს, ჩაეხვევა და ჩაკონის).

ათანასე (წამოგდება): —ქალო ფოფოლია, ეს რა ამბავია? სიზმარია თუ ცხალი?

ფოფოლია (იცილობს): — უი, ეს რა არის? ათანასე მუნა ხარ?

ათანასე: ვერ მიცანი? მარა შენ აქ რა გინდა? ფოფოლია: ეს რა მოგესლია? შენ რა გინდა აქ?

ათანასე: რა იცი... რაც შენ გინდოდა! ფოფოლია (გაბრაზებით): — აი, ახლა ხომ დაგიჭირე, მე გარეჯილო შენა...

ათანასე: კარგი, კარგი... შენც სსს. და მე სსს... ფოფოლია: როგორ გაჭირდეს... შენ მე მოლატობდი თორემ; მე კი საწყალი შენი ერთგული ვიყავი და...

ათანასე: ამრამის ბარკანი იყავი რაოა?! წებან კაი, დიდი კურთ ვყავიდა სახლში... ფოფოლია: სრყო... საიდან ნახავდი, როცა კარები ჩაკეტული გმქონდა!

ათანასე: ფანჯარიდან შემოვიხიდე და დაგინახეთ ორივე; დათვიკო გყავდა...

ფოფოლია: უი, ჩემი სიყვლილი, ფანჯარაზე ფარდა ჩამოუფარებელი დამჩინია...

ათანასე: მაილობა ღმერთს... გადავჩინო... ესლა მენც სსს და მეც სსს...

ფოფოლია: კი... კი...: მენც სსს და მეც სსს... ორივე: — შენც სსს და მეც სსს.

ათანასე: ესლა აქედან ორივე გარეჯიკონი, თორემ უარესი არადფერი შეგვიმხიბვს; სრყოვენივენი თავანია... (ადგება და უტბათ თავის თავს სარკვეში დაინახავს. შეკრთება) რაღაც საშინლდება მომეჩვენა სარკვეში. ჩახედე ვინ არის...

ფოფოლია: ვინ იქნება... თავის თავს დაინახავდი! ათანასე: —თსინებური წვერები ჰქონდა, ეშმაკ ჰგავდა, თავზე ლორის ჯავარი... (მოიხვეს წვერზე და თმებზე ხელს, როცა სიკალოერეს იგრძობს, შეკრთება და სარკვეში ჩახედავს, თანაც ეწინია, მაგრამ თანდათან შეეჩვევა სარკვეში ჩახედვას). ჰაჰა, ის მე ვყოფილვარ?... გაამაჯობა ათანასე... (თავს უქნევს თავის თავს სარკვეში).

ფოფოლია: —შენ ეს არ გეგონა? ვაი ხომ დავიღუპეთ! რა ჰქვინ ეს ათანასე? (ტრიოლით) აწი რა გვეშოლობა? ქვლინი, აიაბი, და საკურობი ხომ დავკლავი? რამ მარჩინოს აწი ამოდენა ქალი? რამ ამოავსოს აწი ამოდენა მუცელი? ველესიაზე აღდგობას როგორ ვახავო?

ათანასე: —ნუ გეშინია... არბეხილ ვაგავ. ვავიპარესები დალაქთან...

ფოფოლია: —დავიღუპეთ... რა მეშველება აწი? რამ ამოავსოს აწი ეს მუცელი?

ათანასე: —ნუ გეშინია, ქალო... გუტუნები, რომ ვავიპარესები, გამოვალ კრებაზე და გამოვაცხადებ: ამხანაგებო, სე შევიდეთ და ამიერიდან აღარ მინდა მღვდლობა მეც სიცილიბტი ვარ აწი და მიმსახურეთ, როგორც გნებავდეთ...

ფოფოლია: —მერე... მერე...: შეგეტლება ჩემი შენახეა და გაძილმა?

ათანასე: —ჩენის კიოპერატევი დამაყენებენ ნოქრათ და იქ ხომ იცხ.

ფოფოლია: —აი, ღმერთო, თუ არ დავეკიარო ამდენი ხნის სამსახური... კომაპერატევი ყველაფერია...

ორივე: —შენც სსს და მეც სსს. შენც სსს და მეც სსს... სსს და სსს...

გრიზი: (გამოვარდება ვადაცხული ეშმავის სახით და ზურგზე შეაჯდება ათანასეს, რომელსაც მათობას სცემს. ათანასე და ფოფოლია შიშის გამო დარბიან ოთახში... შემსაღე გარედ ვაგარდებიან. დათვიკო და ბაბინე ლამაზს მუქერენ მათ და იცინიან).

დათვიკო: —შეხედ, შეხედ როგორ მობარენინებს გრიზი ათანასეს, თითქმის ნიშადური ამოუტვინია... ფოფოლიაც უკან მისდევს დათვიკო... ხა-ხა-ხა.

ფიგია.

85731.

ე მ ზ ი ქ რ ე ბ უ ლ ი

საქართველოს
გეოგრაფიული

ლ. გ.

— სად მიიქარი, კაცო, ახე დატვირთული?
 — სახლში სააღდგომო სურსათ-სანოვავე მიმაქვს...სხლამოს მატარებელს უნდა მიუსწრო: პროვინციაში სკვდივარ ანტი-რელიგიურ კამპანიის ჩასატარებლათ.